

ЂОРЂЕ КУБУРИЋ

ДО ДНА

СКЛАД НЕСТАЈАЊА

Ја сам дечак из воде
Живим сам на коралном спруду.

Преживео сам Велики Потоп.
Видео склад нестајања.

Моја драга се удавила.
Заборавио сам да говорим.
Умем да пишем.

И волим да замишљам
како слушама
Потонулу катедралу Клода Дебисија.

ХЕБРИДИ

Беше невина и танка.

Вода јој се радовала.

Сува је била ко сува грана. Гребала је и штупала.

Бацих је у рушилачки океан, у Фингалову пећину
са оштре литице негостољубивих и зачараних Хебрида

где увек чују се орканско фијукање и усамљени крици галебова.

Нека ветар просвира ми душу.

Испливала је и успрентрала се каменом громадом.

Њена вавилонска вагина постаде мека и податна.

СЕЋАЊЕ ЈЕ РАКОШНО

Потопило је Панонско море
Сву нашу земљу
Остадоше атоли који исмислише градове
Недовршене и непокретне
Настањене сенкама витких младих жена
Панонија се батрга у сопственом глибу
А Венеција смрди на устајалу воду
Сећање је раскошно
И супростављено свету што тоне.

ДО ДНА

Моја вода широкопојасна је.
Хвата све: амебе, слова, сове...
А воли цвеће. Каткад га и поједе.
Галебове не дира, иако серу у њу и гађају је остацима цркотина.
Уме да се занесе, па лије ко киша.

Њоме не плове бродови.
Нађе се тек понеки реморкер, беспослен и насукан у плићаку.

Моја вода урокљива је. И тужна до дна.

ХТОНСКА ВРАТА

Мојим двориштем протиче река.
Витка и кривудава попут змије
меандрира кроз траву и разасуте камичке.
Понире у мутну рупу
тамну од густог панонског блата
и пробија хтонска врата
под којима оргијају сенке баштенских патуљака,
прождирача упалих буба.

Кроз моје ноћи тече река.
Меандрира сновима и нестабилним призорима.
А дуга се огледа у њој.